

Venim de lluny

FOTOGRAFIA PARTICIPATIVA AMB EL GRUP InfraEXPUESTOS

Som el grup InfraEXPUESTOS, un grup divers de joves provinents de l'Esplai GMM de Gràcia i de centres de primera acollida per a migrants sense referents adults a Catalunya. Estem junts des del novembre de 2019, aprenent estratègies comunicatives a través de la fotografia i la imatge documental i fent cocreacions per explicar històries pròpies que ens sembla important que surtin a la llum. Aquesta iniciativa neix de l'organització RUIDO Photo i compta amb el suport de diferents entitats i equipaments.

Hem identificat desitjos, dificultats i injustícies i hi hem anat posant paraules per fer-nos entendre en un llenguatge comú i comprensible per a totes les persones d'aquest grup. La curiositat i el compromís ens han mantingut en equip. La pandèmia no ens ha allunyat i ens ha fet valorar molt poder-nos veure, i de tant en tant, tocar-nos. Ens hem deixat anar amb confiança i hem entès el poder d'explicar-nos històries.

En aquests panells us compartim alguns fragments d'aquestes històries. Entre els mesos de setembre i desembre, i en els moments que la situació d'emergència sanitària ens ho permetia, hem pogut dur a terme activitats de fotografia a l'espai públic amb la metodologia del fotomatón. Amb una lona blanca de fons hem creat un petit plató fotogràfic per fer retrats dels veïns i veïnes dels barris on vivim, Gràcia i Ciutat Vella de Barcelona, creant un espai de relació a través de la imatge.

Volem fer arribar el nostre agraïment a totes les persones que han accedit amb gust a contribuir a aquest mosaic i que s'han interessat pel nostre projecte.

Sortim de la infraexposició per exposar la nostra experiència de grup: qui som, qui estem essent i què volem dir. Continuarem aprenent i creant per comunicar allò que com a joves sabem que és important que us diguem.

Moltes gràcies!

PARTICIPANTS:

Abel Capdevila i Piquer
Aina Sarret i Carrió
Mohammed Amine Lamnawar
Jana Serra i Pàmies
Lluís Català Blesa
Mohamed Ben Moula

Mohammed El Hafidy
Mohcine El Bouzidi
Moussa Elachgar
Paula Francesch i Benaiges
Soufiane Mesbahi

DIRECCIO:

Laia Gómez-Franco Estrella

Mar Garro Lleorant

SUPORT:

Pau Coll

Paula Martínez Coca

Gemma Ramírez Pruñonosa

DISSENY GRAFIC:

Roger P Gironès

Instagram del projecte: @infraexpuestos

Un projecte de:

Amb el suport de:

Soufiane

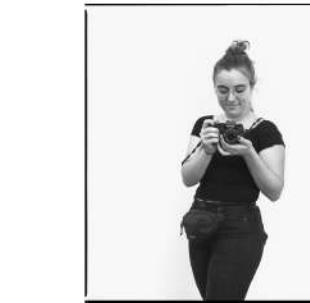
18 anys

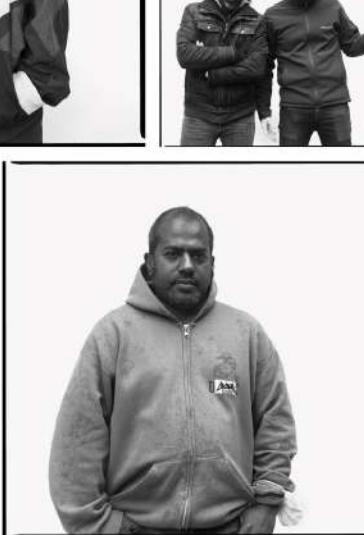
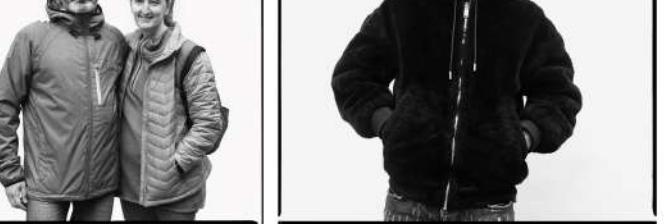
Hace tres años que vivo aquí. Primero llegué a Sevilla y luego vine a Barcelona. Mi vida aquí es mejor que allí, en Marruecos. Aquí puedes estudiar un poco y elegir un curso.

Cuando llegué, me quedé tres meses en casa de mi tío y luego fui al centro de menores. Mi hermano pequeño también quiere venir, y si todo va bien vendrá en verano. A mí me gustaría que pudiese tener un buen futuro.

Desde que tenía 13 años yo ya quería venir aquí, veía a mi tío y quería. No imaginaba que sería tan difícil estar aquí solo, pensé que tendría más ayuda. Han sido tres años duros, pero ya estoy bien. Ahora vivo en Sant Celoni. Tengo dos amigos de mi barrio, de Larache, que también viven aquí y paso todos los días con ellos y estoy muy bien.

Yo no me quiero casar hasta los 30, o así... Quiero seguir estudiando y conseguir trabajo. Ahora hago un PFI de mecánica en Sant Celoni. Cuando me lo saque quiero subir al grado medio de mecánico. Ojalá pueda ser mecánico. Quiero abrir un taller propio, de eso hay trabajo.

Abel

18 anys

He viscut a Barcelona tota la vida i vaig anar a estudiar Matemàtiques i Filosofia a Londres el setembre de 2020. A Londres he conviscut per primera vegada amb gent de passats diferents, de colors de pell diferents i de religions i llengües diferents. Fins ara sempre havia conviscut amb gent del mateix lloc que jo, tothom era d'aquí, no hi havia diferencies. Allà hi ha molta més diversitat i la gent està acostumada a parlar amb gent que té passats diferents.

Em vaig sorprendre quan vaig ser conscient que jo ara també soc migrant, però la meva realitat de migrant amb passaport vermell és molt més fàcil i no té res a veure amb la dels qui tenen el passaport verd, com diuen ells. Aquest és un dels aprenentatges que més m'agraden del grup d'*InfraEXPUESTOS*: coneixer de prop les diferents realitats que conformen aquest grup.

Al principi no semblava fàcil ajuntar-nos, connectar. Era més fàcil mantenir-se amb la gent que ja coneixies, amb la llengua que ja coneixies. Però això va canviar molt i va canviar força de pressa, i al cap de poques setmanes, quan vam començar a fer-nos les primeres entrevistes, vaig començar a valorar l'oportunitat de coneixer gent diferent, amb un altre passat que no tenia res a veure amb el meu. No havia conegit mai ningú de la meva edat que hagués viscut tant, que s'hagués separat de la seva família i que no pogués tornar amb ells... Tot era molt diferent. I això va fer que la fotografia fos menys important i que ho fos més el fet de coneixer-nos i formar aquest grup.

Aina

18 anys

La fotografia i el cine sempre m'han interessat molt. L'any passat vaig fer el batxillerat artístic plàstic a la Massana. Em vaig canviar d'institut i em feia una miqueta de cosa perquè anava sola. El primer dia vaig arribar a pensar "No faré cap amistat, no coneixeré ningú...". Vaig sortir d'allà pensant: "No vull tornar". Però després hi vaig tornar i vaig coneixer molta gent. Vaig gaudir molt fent el batxillerat. Normalment, el batxillerat és com: "Oh! Ho passes fatal!", i a mi em va agradar molt. Ara estic fent un cicle superior de Producció d'Audiovisuals i Espectacles. No sé si es el que voldré fer per dedicar-m'hi en el futur, però amb tot el que m'estan explicant i ensenyant crec que, faci el que faci, m'acabarà servint. I de moment, guai. No sé si en acabar voldré fer també un altre cicle, o una carrera... No en tinc ni idea.

El primer contacte amb el projecte, el 2019, va ser més ràpid i no ens el vam sentir tan nostre. Quan ens van preguntar si volíem continuar jo vaig decidir que no, perquè tampoc m'hi veia gaire posada, però en veure el que s'estava fent aquest darrer semestre del 2020 em vaig animar i vaig decidir implicar-m'hi. Els dies que hem anat a fer fotos i entrevistes al carrer m'han semblat molt interessants, i trobo que és una oportunitat per conèixer gent d'altres cultures i altres llocs tot aprenent fotografia.

Tinc ganes de poder aprofitar més aquest 2021, trobar més moments per estar junts i fer més lligam entre totes i tots.

Amine

18 ans

Yo quería venir aquí para trabajar y tener un buen futuro. En mi país hay futuro, pero la gente del gobierno no te deja tener un futuro bueno. En Marruecos, los chicos no tienen ni dinero ni nada, pero se visten bien: Gucci, Louis Vuitton, Nike... Todos son así. Aquí, en España, la gente lo tiene todo y otros chicos que no tienen nada se visten mejor que ellos.

Cuando llegué aquí empecé un curso de idiomas, y también empecé a buscar amigos para saber cómo era la cultura de aquí. Mientras vivía en el centro de menores sufrió mucho por el hecho de estar sin mi familia y por no saber cómo estaba el tema de mis papeles. Quise hacer un curso de peluquería, pero como todavía no tenía el NIE no pude hacerlo.

Cuando sales del centro de acogida porque ya eres mayor de edad tienes una ayuda y un piso tutelado, pero eso al cabo de un tiempo se va: el piso se va, la ayuda se va, todo se va. Lo único que queda para toda la vida son los papeles. Por eso, lo más importante es conseguir los papeles. Si tu tienes los papeles puedes trabajar, buscar dinero y muchas otras cosas.

Ahora ya tengo el permiso de residencia, pero no autoriza a trabajar, y estoy viviendo en un piso tutelado. He entrado en un curso de mecánica, que es lo que me permitirá acceder a un grado medio. Yo quería hacer un grado medio de Educación Infantil, pero solo conozco el de enfermería.

Hafidy

22 ans

Estuve 20 días en Ceuta esperando a poder subirme a un barco. Desde la playa, nadé 300 metros hasta que me agarré a la cuerda y pude subir a cubierta. Pude llegar a la Línea de la Concepción. Al bajar me hicieron las pruebas de la edad, salió que tenía 17 años y entré en el centro de menores. Ahí me busqué la vida para seguir subiendo. Después de pasar por Almería, Sevilla y San Sebastián llegué a Barcelona.

Cuando llegué al centro de acogida me sentaron con los responsables del centro, dos educadores y un traductor. Me prometieron que podrían arreglarme los papeles. Yo les dije: "Mira, que he entrado como menor, pero en realidad soy mayor de edad", pero ellos me dijeron que si estaba en el centro tenían que ocuparse de mí y que buscarían la manera de arreglarme los papeles para ser legal. Yo confié en ellos y estuve viviendo allí un año, hasta que constó que ya había cumplido la mayoría de edad. Al día siguiente me dijeron que tenía que dejar el centro y que no podían hacer nada por mí. Ahí tuve que vivir en la calle unos días hasta que conseguí quedarme en casa de un amigo.

En el centro prometen mucho, pero luego no lo cumplen. Si prometen, te confías y piensas que todo irá bien. Si no están seguros, que no prometan, porque luego, si no tienes nada, sientes que te han mentido y que has perdido el tiempo. Creo que los educadores deberían escuchar más nuestras experiencias, los sufrimientos de los chicos migrantes en el centro, porque podrían aprender a hacer mejor su trabajo. Los chicos no quieren contar sus preocupaciones porque tienen miedo de que los educadores no les den la paga, pero habría muchas cosas que se podrían hablar para mejorar el trabajo con los chicos.

Jana

18 anys

Estic fent Estudis Literaris a la universitat, canto en una coral i participo en l'esplai GMM de Lluïsos de Gràcia. Treballo esporàdicament fent de canguro, però el que realment m'agradaria seria treballar en una llibreria. Tot i que, ara mateix, qualsevol feina que pugui fer per anar guanyant una mica de diners m'està bé.

També participo en el grup InfraEXPUESTOS. No m'imaginava que aquest projecte s'allargaria tant i ens serviria per coneixer tant de nosaltres com a grup i de les vides de cadascú. Si penso què m'agradaria que passés aquest any m'imagino que fer un viatge amb aquest grup seria xulíssim. M'encantaria anar amb tot el grup al Marroc. Penso que fer una sortida com a grup seria fantàstic, una sortida de dos dies i una nit. Compartir hores junts, tocar la guitarra... el que es pugui.

Ara mateix les amistats són molt importants per a mi, cuidar-nos i acompanyar-nos en la vida.

Lluís

19 anys

L'any passat vaig acabar el batxillerat artístic escènic i ara estic estudiant Comunicació a la UB. A part, faig classes de teatre, que és el que m'interessa realment. Participo en l'esplai GMM de Gràcia i al grup InfraEXPUESTOS.

És la primera vegada que coneix de prop com un procés de migració pot ser tan difícil, perquè si que coneixes gent que ha marxat fora, però amb totes les facilitats del món i de manera molt diferent, però un procés en què una persona arriba a un altre país i veu que no se sent una persona més... no havia conegut gent que li passés. Per això em sembla important aquest grup i el que fem.

Veure que ho tens tot fàcil fa que relativitzis situacions de les quals et queixaves, i fa que acceptis has tingut les coses molt fàcils. Òbviament, hi ha coses en la teva vida per les quals et pots queixar i reconeixer que no hi estàs conforme, però amb aquest projecte he sigut molt més conscient de la importància d'obrir portes, aixecar la mirada i veure que hi ha persones passant per coses bastant més complicades que jo, que tinc molts privilegis.

Una cosa que m'agrada molt fer i que té relació amb allò a què m'interessaria dedicar-me és mirar pel·lis. Ho considero un pont cap al fet de pensar sobre diferents temes i amb InfraEXPUESTOS hi veig relació. Abans potser era més escèptic amb el poder de les històries, però en aquest últim any hi he cregut molt. Crec en el teatre, en el cine, en la fotografia, en la literatura. Crec en aquestes arts com a pont per qüestionar les coses més bàsiques.

Moha

18 anys

En Marruecos ayudaba a mi padre a buscar fósiles de trilobites. A veces íbamos una semana, tres semanas, un mes... Allí no hay agua, no hay nada. Mi familia trabaja de eso: mi abuelo, mi padre, mis tíos y ahora mi hermano pequeño también. Eso me gustaba mucho, hay que buscar en las piedras y buscar cuáles tienen el animal dentro. Hay que cavar uno o dos metros y vas examinando las piedras. A veces sabes que si tienen fósil, a veces no. Es suerte, hay que probar. Si no buscas, no encuentras; si no lo intentas, no hay suerte.

Cuando era pequeño tenía una cámara de fotos y hacía fotos en mi pueblo, a la gente, a los paisajes. Cuando había algún problema, si llovía mucho por ejemplo, yo sacaba fotos y después las pasaba a la gente. Cuando llegaban turistas les sacaba fotos por algo de dinero. No me gusta sacar fotos solo por sacarlas, me gusta que la foto sirva para algo.

Nunca sabes dónde está la suerte, hay que buscarla, como los fósiles. Si quieres algo tienes que buscar, después algo bueno habrá. Si buscas, encuentras; si no buscas, no encuentras...

Mohcine

22 ans

Llegué en patera a Galicia hace un año y cuatro meses, después de cinco días a la deriva. Les dije a las autoridades que era mayor de edad, pero no me creyeron. Me hicieron las pruebas de identidad (me midieron la dentadura y me hicieron la radiografía de la mano) y los resultados indicaron que era menor de edad, así que entré en el circuito de tutelados por el estado. Ahora hace nueve meses que estoy en Barcelona.

Mi deseo es estudiar más, porque aquí no puedo estudiar bien, no puedo hacer nada. Cuando entro en un curso más avanzado todos los exámenes los hago bien, pero luego me dicen que no puedo entrar porque no tengo NIE ni DNI. A mí, España me ha ayudado mucho, yo esto no lo olvidaré cuando tenga los papeles y muchas cosas, pero no me puedo quedar aquí. En cuanto pueda me iré a Francia, Alemania o Suiza.

Los españoles y los catalanes tenéis mucha suerte, ¿sabéis por qué? porque tenéis pasaporte rojo. Con el pasaporte rojo te puedes ir por toda Europa y buscarte la suerte, estudiar bien, buscar una vida mejor. Nosotros, los africanos, no tenemos suerte porque tenemos pasaporte verde, pasaporte de mierda.

Cuando la gente oye que vives en un albergue de acogida se va corriendo y no te habla más. Yo, cuando cogía el tren por la noche y hablaba con alguna chica, ella primero se reía, quería conocerme, me pedía el Instagram, el número de teléfono para quedar... Y cuando me preguntaba: "¿Oye, y en qué parte vives?" y yo decía: "¿Sabes el palacio?", ella respondía: "¡Ah! ¿Vives en el Castell? Vale, lo siento, lo siento... Tengo novio."

Paula

18 anys

Vaig néixer a la Xina, però els meus pares catalans em van adoptar quan tenia 10 mesos i m'he criat aquí, per tant, no mantinc cap vincle amb el meu lloc de naixement. Alguna vegada m'ha passat que algú pel carrer m'ha parlat en xines, i se m'ha fet estrany, perque jo realment no en tinc ni idea. Suposo que moltes persones jutgen per l'aparença fins que et coneixen i et tracten com qui realment ets.

És com el que passa en aquest grup. És molt facil entendre't amb la gent que és igual que tu o que fa les coses com tu, i potser amb gent que ha viscut coses molt diferents també t'hi entendries moltíssim, però tu no ho saps i t'ho deixes perdre perquè penses que ja estàs bé amb qui tens al voltant. Jo crec que és important no quedar-nos sempre amb el mateix, perquè ells ens estan donant l'oportunitat de conèixer-los, i viceversa.

Al cap i a la fi, som joves i el que realment ens agrada, en aquest cas, és anar a fer fotos i sortir i quedar amb les amistats. També tenim inquietuds, ens agrada molt passar-nos-ho bé junts i fer coses, estiguin relacionades amb la fotografia o no.

Tot i que ja fa un any que estem amb el grup, tinc la sensació que no hem acabat, que encara falta molt per fer. Seria superguai fer més espais d'esbarjo, tenir moments per conèixer-nos més, crec que ens falta això. I també ,potser, arribar a més gent amb la fotografia.

Moussa

19 años

Pensé que venir aquí me cambiaría la vida, pero cuando llegué no me pareció nada bueno. Todo es muy difícil: conseguir los papeles, conseguir trabajo, conseguir donde vivir... Y cuando eres mayor de edad es todo más difícil todavía.

Ahora estoy esperando renovar los papeles. No tengo dinero, y si no tienes algo para vivir no puedes renovar los papeles. Cuando los tenga ya decidiré lo que haré. Ojalá pueda buscar trabajo y bajar a ver a mi familia. Hablo poco con ellos, una vez al mes, muy poco.

La gente corre detrás de la hora. El tiempo se acaba como un papel de fumar. Todo va muy rápido, pero cambia muy lento. Aquí, siento que mucha gente que venimos de Marruecos, de la calle, venimos y perdemos el tiempo. He pasado tres años luchando por los papeles, pero sin poder hacer nada. Conseguir los papeles y no conseguir trabajo no sirve para nada, porque venimos aquí para encontrar trabajo, lo que queremos es trabajar, pero si no tienes nada te quedas viviendo en la calle y la gente te tiene miedo. Miedo de que les robes. No puedes acercarte a ayudar a alguien con las bolsas de la compra, o a preguntar algo, porque piensan que les vas a robar. No te miran ni te responden. Y eso me duele mucho.